

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený „X“,
t. č. bytem „X“,

proti
žalovanému: **Městský úřad Litvínov**,
se sídlem náměstí Míru 11, 436 01 Litvínov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MELT/35950/2018-18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MELT/35950/2018-18, kterým byla zamítnuta jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

námítka proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 13. 12. 2017, č. j. OF/50626/2017-12, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb podle § 178 odst. 5 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), k vymožení nedoplatku ve výši 3 250 Kč (včetně exekučních nákladů), a to v souvislosti s neuhrazenými poplatky za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ve smyslu § 10b zákona č. 565/1990 Sb., zákona o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“).

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby zrekapituloval, že mu byla na základě nadepsaného exekučního příkazu z jeho bankovního účtu vedeného u společnosti Fio banka, a. s., stržena částka 3 250 Kč jako místní poplatek za provoz systému odstraňování komunálních odpadů za roky 2009 až 2016, včetně nákladů exekuce, ačkoliv on již od roku 1994 žije trvale mimo Českou republiku, a tudíž žádný odpad ve městě Litvínov nevytváří. Město Litvínov mu tedy neposkytlo v tomto ohledu žádnou službu. Žalobce sám pak shledává jako pochybení z jeho strany pouze to, že se neodhlásil z bydliště, nicméně fakticky v České republice nežil, což také žalovanému doložil důkazy. Ten však ve svém rozhodnutí setrvává na argumentaci, že relevantní okolností je pouze informace o trvalém pobytu. Podle žalobce se však jedná o nestandardní případ, přičemž byl žalovaný jako správce daně povinen zjistit skutečný stav věci - jeho pobyt. Zaprvé se doručované písemnosti na adresu trvalého pobytu žalobce žalovanému vracely jako nedoručitelné. Zadruhé se žalovaný ihned po provedení předmětné exekuce dozvěděl, že žalobce zde nežije už od roku 1994. Žalovaný tudíž měl dle žalobce učinit šetření k jeho pobytu. Podstatným ve věci nicméně dle žalobce zůstává, že žádnou službu města Litvínov neužíval.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce je dle evidence obyvatel Městského úřadu Litvínov od 16. 1. 1991 trvale hlášen na adrese „X“. Z toho důvodu mu vznikla povinnost hradit poplatek za komunální odpad na základě § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích ve spojení s vyhláškou Města Litvínova č. 7/2003, č. 10/2010, č. 3/2012 a č. 7/2015. Vzhledem k tomu, že žalobce v dané lhůtě předmětné poplatky neuhradil, byly mu tyto vyměřeny platebními výměry podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích. Jelikož žalobce žalovanému nesdělil žádnou doručovací adresu a neučinil tak ani na evidenci obyvatel příslušného městského úřadu, byly žalobci platební výměry doručeny dle zákona na adresu trvalého bydliště. Faktická nepřítomnost či nedosažitelnost žalobce v daném místě není dle žalovaného rozhodná. Žalovaný tak nebyl povinen zkoumat, zda žalobce na uvedené adrese skutečně bydlí, přičemž bylo v jeho v zájmu, aby žalovanému sdělil adresu pro doručování písemností. Neexistence poštovní schránky přitom nezakládá důvod domnívat se, že poplatník na uvedené adrese skutečně nebydlí. V tomto případě tak byla použita fikce doručení dle § 47 odst. 2 daňového řádu, když doručovatel (Česká pošta, s. p.) v místě doručení zanechal upozornění na uložení písemnosti. Poté byla písemnost uložena po dobu 10 dnů v jeho provozovně a po uplynutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úložní doby vrácena žalovanému. Poslední den uložení byl tedy považován za den doručení zásilky.

4. Po uplynutí lhůty pro zaplacení daně byly vykonatelné a pravomocné platební výměry předány k vymáhání. Žalovaný opět žalobci zaslal upozornění na nedoplatek, avšak i tato zásilka se vrátila s tím, že žalobce je na uvedené adrese neznámý. Žalovaný následně v součinnosti třetích osob zjišťoval zaměstnavatele a bankovní účet žalobce. Podstatným zároveň je, že žalobce žalovanému nesdělil žádnou z adres ve smyslu § 44 odst. 1 a 3 daňového řádu.
5. Žalovaný tak v návaznosti na shora uvedené, po právní moci nadepsaného exekučního příkazu, provedl výkon rozhodnutí srážkou z bankovního účtu žalobce. Proti tomu pak žalobce podal námitky s odůvodněním, že od roku 1994 bydlí ve Velké Británii. Žalovaný tak opětovně ověřil přes Centrální registr obyvatel trvalou adresu žalobce, přičemž zjistil, že tento není z trvalého pobytu v místě bydliště odhlášen, a tudíž je stále občanem města Litvínov. Žalobce proto stíhala povinnost platit poplatek za odpady. Žalovaný současně danou věc nepovažuje za nestandardní, neboť se s obdobnými případy setkává v rámci úřední činnosti velice často. Není přitom v silách žalovaného, aby jeho pracovníci zjišťovaly aktuální pobyt každého jednoho poplatníka.
6. K tvrzení žalobce, že nevyužíval služeb města Litvínov, žalovaný odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 6 Afs 24/2016. U předmětného místního poplatku mělo vymezení poplatníka formální charakter, rozhodným kritériem tak byl trvalý pobyt fyzické osoby v obci. Tvrzení žalobce stran nevytváření odpadu jeho osobou jsou proto ve věci irelevantní.

Replika žalobce

7. V replice žalobce toliko vyjádřil vlastní pocity nad postupem žalovaného, který by se měl dle jeho názoru řídit vyšším principem mravním. Napadené rozhodnutí tudíž vnímá jako nespravedlivé. Žalovaný přitom měl dle žalobce vědět adresu jeho pobytu od Fio banky, a. s., přičemž i z plateb zdravotního pojištění mělo být žalovanému známo, že žalobce je od roku 1994 mimo Českou republiku.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným přitom byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 27. 6. 2018 žalovaný rozhodnutím č. j. MELT/35950/2018-18 zamítnul námitku proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 13. 12. 2017, č. j. OF/50626/2017-12, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb podle § 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu k vymození nedoplatku ve výši 3 250 Kč (včetně exekučních nákladů), a to v souvislosti s neuhrazenými poplatky za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ve smyslu § 10b zákona o místních poplatcích. Obsahem správního spisu jsou též pravomocné a vykonatelné platební výměry (exekuční tituly), z nichž povinnost předmětné úhrady vyplývá, přičemž právě na tyto dotčený exekuční příkaz také výslovně odkazuje.
12. V dané věci je úvodem nutno upozornit na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 – 53, dle kterého je třeba za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. považovat jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak i rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu. Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že „*v řízení o námitkách a případném následném řízení ve věci žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí o námitkách budou často řešeny tytéž skutkové a právní otázky jako v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. proti samotnému exekučnímu příkazu. Plyne to z „materiální“ povahy námitek podle § 159 daňového řádu, jsou-li podány proti exekučnímu příkazu – fakticky (obsahově) plní roli jakéhosi náhražkového řádného opravného prostředku proti exekučnímu příkazu, jakkoli jím procesně vzato nejsou. Přesto nejde v žalobě proti rozhodnutí o námitkách o tentýž předmět řízení jako v žalobě proti exekučnímu příkazu. Rozdílnost předmětu je dána právě tím, že jde o výsledky dvou odlišných procesních postupů, u exekučního příkazu postupu vedoucího k jeho vydání, u rozhodnutí o námitkách postupu, v němž je na návrh daňového subjektu správcem daně přezkoumáván jeho předchozí postup, jenž vedl k vydání exekučního příkazu. Jinak řečeno, i když jsou obě řízení totožná dotčeným daňovým subjektem i orgánem, který rozhodl, a často budou shodné i v těchto řízeních řešené skutkové a právní otázky, vždy bude existovat odlišnost ve správním aktu, jenž je přezkumu podroben.*“
13. Vycházejí ze shora uvedeného pak soud přistoupil k posouzení samotného merita projednávané věci.
14. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Podle odst. 2 daného ustanovení výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 daňového řádu způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 téhož zákona a odkaz na exekuční titul. Tím je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

těž jistým způsobem předurčen okruh otázek, které je soud oprávněn posuzovat v řízeních, v nichž je předmětem přezkumu exekuční příkaz, a to ať už se jedná o řízení o žalobě podané přímo proti exekučnímu příkazu, anebo o řízení o žalobě proti rozhodnutí správce daně o námitce proti exekučnímu příkazu (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 8. 2019, č. j. 31 Af 35/2017-194).

15. Soud přitom v rámci shora vymezeného přezkumu exekučního příkazu vydaného podle daňového řádu zkoumá, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, tj. zejména zda existuje vykonatelný exekuční titul a zda správce daně zvolil přiměřený způsob daňové exekuce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Afs 201/2016-31). Není tedy oprávněn posuzovat například správnost či zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena (exekučního titulu), ani zákonnost procesu, který jejímu vyměření předcházela (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2014, č. j. 22 Af 114/2012-43). Jedná se tak o toliko zkoumání, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce.
16. Žalobcem namítané skutečnosti však nejsou relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, resp. samotného exekučního příkazu. Žalobce ve věci nijak nezpochybnul existenci vykonatelných exekučních titulů (platebních výměrů), neuvedl též nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti zvoleného způsobu daňové exekuce, ani nepoukázal na žádnou další překážku, která by vydání předmětného exekučního příkazu bránila. Žalobce pouze předestřel, že od roku 1994 žije trvale mimo Českou republiku, a proto žádný odpad ve městě Litvínov nevytvářel. Město Litvínov mu tedy neposkytlo v tomto ohledu žádnou službu. V tomto kontextu je případným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193, z něhož se podává, že „v rozhodnutí o námitce (§ 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) proti exekučnímu příkazu vydanému dle § 178 daňového řádu je správce daně povinen odůvodnit, proč považuje za nedůvodné výtky, jimiž daňový subjekt zpochybňuje zákonnost exekučního příkazu [§ 112 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 159 odst. 4 daňového řádu].“
17. Krajský soud pak v daném ohledu přisvědčil odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, že oprávněnost vydání pravomocných a vykonatelných platebních výměrů (exekučních titulů) shora uvedeným tvrzením žalobce nebyla jakkoliv zpochybněna. Žalovaný přitom prověřil náležitosti předmětného exekučního příkazu, přičemž neshledal žádné pochybení v náležitostech a oprávněnosti jeho vydání, čili postupoval v souladu s nadepsanými judikaturními závěry. K tomu soud pro úplnost uvádí, že dotčené platební výměry byly vydány ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích za neuhrazené poplatky za komunální odpad na základě § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích. Podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o místních poplatcích poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů platí fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt. Jak přitom vyplynulo z obsahu správního spisu, žalovaný mj. v Centrálním registru obyvatel ověřil, že i ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl žalovaný trvalý pobyt hlášen na území města Litvínov, konkrétně na adrese „X“. Za daných okolností tak soud v této části toliko odkazuje na zcela přílehlavý právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Afs 175/2006-116, že „jediná kritéria pro vznik poplatkové povinnosti u tohoto místního poplatku jsou uvedena v § 10b odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích; úprava zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, se pro tyto potřeby nepoužije. Tvrdí-li tedy fyzická osoba, která je přihlášena v obci se zavedeným místním poplatkem k trvalému pobytu, že není poplatníkem tohoto poplatku, neboť žádný komunální odpad [ve smyslu jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

definice vyplývající z § 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech] nevytváří, jde per se o argumentaci lichou.“ Na to Nejvyšší správní soud navázal rozsudkem ze dne 20. 10. 2010, č. j. 9 Afs 81/2009-48, v němž vyslovil, že „...podle citovaného ustanovení [tj. § 10b zákona o místních poplatcích] je místní poplatek za provoz předmětného systému povinna platit každá fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt. Ze správního spisu je nesporné, že žalobce měl v obci H. v předmětné době trvalý pobyt. Se zřetelem na předestřené má Nejvyšší správní soud za to, že žalobce byl povinen místní poplatek zaplatit, a to bez ohledu na to, kolik a zda vůbec nějaký komunální odpad produkoval.“ Naposledy lze zmínit odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Afs 24/2016-26, kde bylo jednoznačně konstatováno, že „právní úprava České republiky skýtá obcím celkem tři různé způsoby financování, pokud jde o hospodaření s komunálním odpadem (nelze je uplatňovat současně): 1. místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů dle § 10b zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, 2. poplatek za komunální odpad dle § 17a zákona o odpadech, nebo 3. smluvní systém vybírání úhrady za komunální odpad ve smyslu ustanovení § 17 odst. 6 zákona o odpadech. (...) U místního poplatku má vymezení poplatníka formální charakter, neboť kritériem je zde trvalý pobyt fyzické osoby v obci, popř. vlastnictví stavby určené k individuální rekreaci, bytu nebo rodinného domu, ve kterých není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba (srov. § 10b odst. 1 zákona o místních poplatcích). Zavádí se zde tedy nevyvratitelná právní domněnka, podle níž systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů obce využívá každá osoba splňující jedno z těchto formálních kritérií.“ U místního poplatku, jak je tomu v nyní projednávaném případě, tak tvrzení, že se žalobce na území města Litvínov, jež poplatek vyměřilo, ve vyměřovacím období vůbec nezdržoval, a tudíž zde ani nevyvíjel žádnou činnost, při níž by mohl vznikat odpad, není jakkoliv relevantní, neboť rozhoduje výhradně jen formální kritérium trvalého pobytu, jak se najisto podává z výše citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Postup žalovaného ve věci tudíž nelze shledat za formalistický či dokonce protiprávní, naopak odpovídal zákonem jasně stanoveným podmínkám.

18. Z obdobných důvodů soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné i žalobcem obecně uplatněné tvrzení týkající se doručování veškerých písemností (platebních výměrů a exekučního příkazu) na adresu jeho trvalého pobytu v České republice, kde se však vůbec nezdržoval.
19. Podle § 44 odst. 1 daňového řádu se fyzické osobě doručuje na adresu jejího místa pobytu, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, nebo na adresu jejího bydliště v cizině. Odstavec 3 nadepsaného ustanovení poté uvádí, že pokud fyzická osoba požádá správce daně o doručování na jinou adresu v České republice, doručuje se písemnost na tuto adresu. V napadeném rozhodnutí k tomu žalovaný konstatoval, že žalobce nesplnil svoji ohlašovací povinnost a nesdělil mu jinou adresu k doručování, ani nedoložil dokumenty prokazující ukončení jeho trvalého pobytu, což ostatně sám žalovaný nikterak nezpochybnil (resp. toto i uznal jako vlastní pochybení). Žalovaný proto veškeré písemnosti zasílal ve smyslu § 44 daňového řádu na jemu známou adresu trvalého pobytu. O dlouhodobém pobytu žalobce v zahraničí se pak žalovaný dozvěděl až v rámci exekučního řízení. Shora uvedený postup žalovaného přitom byl dle hodnocení soudu plně v souladu s dikcí daňového řádu. Komentářová literatura k § 44 daňového řádu naprosto jasně konstatuje, že „je-li písemnost určená do vlastních rukou, přebírá ji přímo adresát; není-li zastížen, písemnost se uloží a adresát se na její uložení upozorní. Písemnost se ukládá u doručovatele, tj. buď u správce daně, pokud písemnost doručuje, nebo u provozovatele poštovních služeb. Adresátovi se do domovní schránky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo na jiné vhodné místo vhodí upozornění na uložení písemnosti. Upozornění musí obsahovat kromě výzvy k převzetí písemnosti uvedení toho, kde a kdy je písemnost připravena k vyzvednutí, označení správce daně, jehož písemnost je doručována, a poučení o právních důsledcích nevyzvednutí. Pokud si adresát uloženou písemnost nevyzvedne ve lhůtě deseti dnů, považuje se poslední den lhůty za den doručení bez ohledu na to, zda se adresát o uložení dozvěděl, či nikoliv. Není zde již přitom stanovena podmínka pro uplatnění fikce doručení, že se adresát v místě doručení zdržuje. Je tedy zvýšena odpovědnost adresáta za sdělení správné doručovací adresy správci daně. Po uplynutí úložní doby, pokud si adresát zásilku nevyzvedne, vhodí se písemnost do domovní schránky. Vhození do schránky však nemá již žádné právní důsledky. Nastalo-li doručení v souladu se zákonem právní fikcí k určitému datu, nelze již považovat za den doručení jakýkoli den pozdější - tj. např. den, kdy si adresát písemnost vyzvedne po uplynutí úložní doby ze své domovní schránky a seznámí se s jejím obsahem.“ (viz Lenka MATYÁŠOVÁ a Marie Emílie GROSSOVÁ. *Daňový řád. Komentář* [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges, 2015). Ve vztahu k § 44 odst. 1 daňového řádu je zároveň třeba doplnit, že toto ustanovení stanoví obecné pravidlo, že písemnosti se fyzické osobě doručují na adresu jejího místa pobytu. Místo pobytu je přitom vymezeno v § 13 odst. 1 písm. a) daňového řádu jako adresa místa trvalého pobytu občana České republiky nebo adresa hlášeného místa pobytu cizince, a nelze-li takto místo pobytu fyzické osoby určit, rozumí se jím místo na území České republiky, kde se osoba převážně zdržuje. Adresu místa trvalého pobytu tak lze zjistit právě z evidence obyvatel podle zákona o evidenci obyvatel, jak bylo v řešeném případě i učiněno, přičemž žalobce si adresu pro doručování nikterak nezvolil (srov. Josef BAXA, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. *Daňový řád. Komentář* [Systém ASPI] Wolters Kluwer, 2011). Vycházeje z nadepsaného právního rámce, žalovaný za daných okolností nebyl povinen činit jakákoliv šetření ve vztahu k aktuálnímu pobytu žalobce, neboť to byl pouze on, kdo měl odpovědnost za sdělení správné doručovací adresy správci daně. Nutno také upozornit na skutečnost plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2007, č. j. 5 Afs 151/2006-72, že „správce daně nemá na výběr, který způsob doručování upravený v zákoně zvolí, ale musí postupovat výlučně a právě tím způsobem, pro který v dané věci jsou dány zákonem presumované podmínky.“

20. Závěrem soud připomíná, že řízení o námitce bylo plně v dispozici daňového subjektu, který vymezil rozsah otázek, kterými se žalovaný v rozhodnutí o námitce musel zabývat a k nimž se musel vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce, přičemž těmito požadavkům žalovaný najisto dostal. Soud přitom vzhledem ke shora uvedenému vyhodnotil, že žalobcem uplatněné námitky nejsou pro posouzení věci relevantní, resp. z nich nijak neplyne, že by nebyly dány zákonné důvody pro vydání předmětného exekučního příkazu. Z tohoto důvodu tedy plně ob stojí závěry vyslovené žalovaným v rozhodnutí o námitce žalobce proti nadepsanému exekučnímu příkazu.
21. Nad rámec dříve konstatovaného pak soud pro úplnost uvádí, že exekuční příkaz, kterým byla nařízena daňová exekuce, odpovídá zákonným požadavkům na rozhodnutí, přičemž je v něm uveden způsob, jakým má být daňová exekuce provedena, jakož i výše nedoplatku, pro který byla exekuce nařízena, a odkaz na exekuční tituly, ze kterých povinnost úhrady vyplývá. Exekuční příkaz obsahuje též zřejmé (byť stručné) uvedení příčiny, která vedla k tomu, že došlo k vydání exekučního příkazu. Touto příčinou byl fakt, že byl žalobce v prodlení s úhradou vymáhaných nedoplateků. Soud pak v daném kontextu upozorňuje, že si je vědom skutečnosti, že v obsahu předmětného exekučního příkazu je mimo jiné uveden nesprávný odkaz na § 187 daňového řádu a § 276 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, které se týkají daňové exekuce srážkami ze mzdy, ač ve věci bylo jednoznačně postupováno ve smyslu § 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu – tj. příkázáním pohledávky z účtu (pozn. takto je ostatně i exekuční příkaz nadepsán). V návaznosti na dříve popsané závěry však toto formální pochybení žalovaného nemá jakýkoliv vliv na zákonnost učiněného rozhodnutí; sám žalobce toto ani nikterak nenamítal. V dané souvislosti je pak možno poukázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, který dospěl k závěru, že „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení je sice vadou, avšak samo o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí.*“

22. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že žádné z řádně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
23. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. února 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)